

Vlašin

Jos. Kollinský

Bernard Kraus

Emanuel Kollinský

Sal. Poláček

Heřman Reich

David Gratum

Emilie Glaserová

Oskar Gránhut

Geschichte der Juden in Wolin und Umgebung.

Bearbeitet von
Jan Vávra, Wolin.

Obec Volyně připomíná se již ke konci XII. st. (1190) jako město nadané městskými privilegii, a přece nenalzáme zpráv o usídlení židů v něm za prvních dob její historie; dějinně lze však doložit, že teprve po r. 1520 byli židé usazeni v té části města, která podnes sluje Hradčany. K tomuto úsudku vede ta okolnost, že židovský hřbitov založen jest na Hradčanech.

O usídlení prvního žida ve V. čtete v „*Dějinnách města Volyně*“¹⁾:

„Židům u nás přezdívali Jordáni či Zabuloni. Nejprvnější dle listinných pamětí usadil se v městě žid Jakub kolem r. 1521. Při mustruku zbrani se s ním scházíme. Jiný žid Lazar koupil domek r. 1565 od Matouše Fanty za 70 kop na jedenácte splátek, opět jiný žid Šimon obděl od provazníka Martina za 100 kop. R. 1570 ve středu na sv. Lukáše p. Václav Dubský z Třebomyslic a na Řimovici na místě strejčů svých a nedliných bratří Jáchyma a Jindřicha Dubského, synů nebožtíčka p. Jana, skrze prostředníky p. Viléma Šádlu z Kladruce, p. Jindřicha Chřepického z Modlíškovice propustil za 70 kop židu Benešovi zadní dům, kdežto r. 1579 při sv. Jiří Vít Charvát seděl na domku mezi domy Píkhartovny a Lapky, někdy od židů koupeném. Špatně pochodil Beneš Ryšlavý r. 1584. Otrěl se zubem o rytíře Jiříka Klenovského z Klenové a Janovica a na Kraselové, podle všeho svého váhavého dlužníka. Pán ho pohnal před městské právo pro urážku na cti. Ze si žid netušil, oběhl a také asi za drahý peníz k soudu v úterý po sv. Kilianu přivedl vzácné přímluvčí: Adama Boubinského z Oujezda na Třebomyslicích, p. Jetřicha Boubinského J. MC. radu, Petra st. Dubského z Třebomyslic, Arnošta Vitanovského z Vlčkovic, Václava Koce z Dobrše a na Dobrší, Adama Chřepického z Modlíškovice, nařikaje, že by svou řeč z hlouposti a svého nedorozumění kraselovskému pánu ublížení měl, ač bez úmyslu. Rada a urození protektorů smluvili smír. Žid u přítomnosti všech odprosil, že pána za dobrého člověka drží a má a o něm více nevypráví než všecko dobře a poctivě. Tou smlouvou p. Jiřík na své poctivosti před tímž Benešem i každým člověkem opatřen býti ráči. Nado to „*Jordán*“ se uvoluje p. Klenovskému v čemkoli by mohl volně, ochotně a hotově posloužiti. Z takových důvodů pán odpustil, ačby plichtný žid karabáčem prý zasloužil. Nezvykle vznívá židovská přísaha z r. 1630 při sv. Trojici, jak ji složil žid Šalomon pro 5 dukátů, které si soudil za p. Mikulášem Hutarem, správcem volyňským, stoje obrácen k straně západu slunce ve svém židovském habitu židovským způsobem²⁾ bez přítomnosti jiných židů, toliko samých pánů radních při dveřích radní světnice — dál židé nesměli, — tak jakž způsobá sama v sobě slovo od slova takto: 701

Dějiny Židů ve Volyni a v okolí.

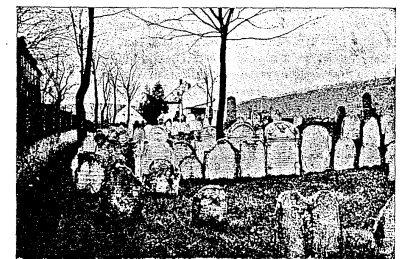
Zpracoval
Jan Vávra, učitel v. v. ve Volyni.

kteřý stvořil nebe i zemi i všechny věci, které v nich jsou, přísahám skrze svatá jeho všecka jména, která napsal Mojžíš, služebník jeho, přísahám skrze patery knihy Mojžíšovy, v nichž jest napsáno desatero Jeho, kteráž jest P. Bůh svou pravou rukou napsal a mně krivě přísahati zapověděl, že já těch pět dukátů, které nebožec pan M. Hutar, mně povinen, jsem jemu za života jeho dal (půjčil), a jestli krivě přísahám, dejž mně Pán Bůh za dobrořečení zlořečení a aby na mne napadlo malomocenství Naamanovo, též aby mé děti i všickni přátelé i rod můj nepřišli mezi děti Abrahamovy a Mojžíš mně v budoucím životě nedal jisti Serebera a lerjacham. Toho mi dopomáhej Bůh, jenž jest Počátek i Konec, Jehož jméno jest Adonai³⁾.

Židovská obec ve V. existovala již v 16. stol. Židé v této době bydleli na Hradčanech mimo obvod města, protože nesměli býti přes noc ve městě.

Dle municipálních starých práv byli židé nuceni bydlet v ohraničeném místě prohmadě; část obce vykázána židům slula ghetto. Proto koupili volyňští židé za 400 kop groši od Jana z Fřečovic místo pro ghetto; uprostřed něho postavili kostel. Nynější kostel stojí na půdorysu původního kostela.

Hřbitov v. Hřbitov na nynějším místě pochází ur-

Hřbitov (stará část)

čítě z doby založení ghetta, čehož důkazem jest, že se tu nalézají pomníky 300 let staré; jsou však mezi nimi pomníky snad ještě starší, jichž nápisy nelze již rozluštit. Mnohé pomníky jsou skutečně umělecké práce.

Hřbitov za prvních dob usazení židů byl pravděpodobně pod Hradčany; jeho zbytky objeveny při stavbě silnice.

V r. 1912 byla provedena důkladná oprava zevnitř i uvnitř hřbitovní zdi a zároveň i starých pomníků. V téže době vstaven byl domek pro hlídače a tím

„Seznavše chybu svých předchůdců, nám z několika stran vytčenou, snažili jsme se co možno napravit ji. Nejprve bylo nutno opravit a zvýšiti zchátralé a částečně spadlé a nahnuté pomníky postaviti a narovnat. Při té příležitosti hleděli jsme získati pěsínku mezi hroby, aby návštěvníci nebyli nuceni po hrobech šlapati, což by uráželo náš cit.“

„O opravě židovského hřbitova a stavbě domku pro hlídače čteme v pamětní knize žid. obce volyňské toto:

Synagoga (vnějšek)

„Seznavše chybu svých předchůdců, nám z několika stran vytčenou, snažili jsme se co možno napravit ji. Nejprve bylo nutno opravit a zvýšiti zchátralé a částečně spadlé a nahnuté pomníky postaviti a narovnat. Při té příležitosti hleděli jsme získati pěsínku mezi hroby, aby návštěvníci nebyli nuceni po hrobech šlapati, což by uráželo náš cit.“

„O opravě židovského hřbitova a stavbě domku pro hlídače čteme v pamětní knize žid. obce volyňské toto:

„Seznavše chybu svých předchůdců, nám z několika stran vytčenou, snažili jsme se co možno napravit ji. Nejprve bylo nutno opravit a zvýšiti zchátralé a částečně spadlé a nahnuté pomníky postaviti a narovnat. Při té příležitosti hleděli jsme získati pěsínku mezi hroby, aby návštěvníci nebyli nuceni po hrobech šlapati, což by uráželo náš cit.“

„Seznavše chybu svých předchůdců, nám z několika stran vytčenou, snažili jsme se co možno napravit ji. Nejprve bylo nutno opravit a zvýšiti zchátralé a částečně spadlé a nahnuté pomníky postaviti a narovnat. Při té příležitosti hleděli jsme získati pěsínku mezi hroby, aby návštěvníci nebyli nuceni po hrobech šlapati, což by uráželo náš cit.“

„Seznavše chybu svých předchůdců, nám z několika stran vytčenou, snažili jsme se co možno napravit ji. Nejprve bylo nutno opravit a zvýšiti zchátralé a částečně spadlé a nahnuté pomníky postaviti a narovnat. Při té příležitosti hleděli jsme získati pěsínku mezi hroby, aby návštěvníci nebyli nuceni po hrobech šlapati, což by uráželo náš cit.“

„Seznavše chybu svých předchůdců, nám z několika stran vytčenou, snažili jsme se co možno napravit ji. Nejprve bylo nutno opravit a zvýšiti zchátralé a částečně spadlé a nahnuté pomníky postaviti a narovnat. Při té příležitosti hleděli jsme získati pěsínku mezi hroby, aby návštěvníci nebyli nuceni po hrobech šlapati, což by uráželo náš cit.“

„Seznavše chybu svých předchůdců, nám z několika stran vytčenou, snažili jsme se co možno napravit ji. Nejprve bylo nutno opravit a zvýšiti zchátralé a částečně spadlé a nahnuté pomníky postaviti a narovnat. Při té příležitosti hleděli jsme získati pěsínku mezi hroby, aby návštěvníci nebyli nuceni po hrobech šlapati, což by uráželo náš cit.“

„Seznavše chybu svých předchůdců, nám z několika stran vytčenou, snažili jsme se co možno napravit ji. Nejprve bylo nutno opravit a zvýšiti zchátralé a částečně spadlé a nahnuté pomníky postaviti a narovnat. Při té příležitosti hleděli jsme získati pěsínku mezi hroby, aby návštěvníci nebyli nuceni po hrobech šlapati, což by uráželo náš cit.“

I. oddíl.

Obvod náboženské obce, sídlo představenstva.

§ 1.

Náboženská obec židovská ve V. zaujímá obvod celého soudního okresu volyňského a prachatického³⁾. Sídlem představenstva obce jest V.

§ 2.

Každý žid, jenž má svoje řádné bydliště v okrsku v § 1 označeném, jest členem náboženské obce.

§ 6.

Představenstvo náboženské obce sestává z 5 členů, z nichž 4 musí míti svoje bydliště ve V.

V VI. oddílu čteme: Místo rb. obsazuje se konkursem.

Podepsání: David Fantl, představený synagogy, Filip Kohon, pokladník, Hynek Flussner, člen výboru, Marek Holub, důvěrník.

Představenstvo zvolené na základě těchto stanov tvořili pánové:

Alexander Lederer, starosta, Vilém Lewitoch, člen výboru, Hynek Flussner, člen výboru, Marek Holub, důvěrník.

Dle zápisu z r. 1929 byl počet duší obce volyňské 70, z nichž poplatníků 21.

Rozpočet prelimitovaný byl na 15.000 Kč, vydání na 14.000 Kč.

Starostové: Vilém Winkler, Šalomon Lederer, Alexander Lederer, Vilém Lewitoch, David Fantl, Marek Holub, Hynek Flussner, Filip Kohon, B. Bittermann.

Salomon Lederer

Alex. Lederer

David Fantl

B. Bittermann

derer, Alexander Lederer, Vilém Lewitoch od r. 1913.

Rabíni: Kolem r. 1800 působil ve V. jako rb. Mořic Lewitoch.

Po něm tu působil Izák Fischl (1840—1870), Šalomon Podwinetz (1870—1872), dr. El. Singer (1872—1877), dr. El. Wolf (1877—79), dr. Em. Lambert, Eduard Schullhof, dr. Hirsch, Brunner, Šalomon Spitz (1904—1915), Mořic Šimko (1915).

Učitelé: M. A. Brod, Leopold Altschul (1866).

Matriky: Úryvky matrik zachované pocházejí z r. 1740. Správně vedené a úplně zachované matriky datují se od r. 1839.

Nadace: Hojně nadace byly učiněny v minulých dobách různými osobami. V lidumilnosti vynikli nejvíce Löwy Amsterdamer, obchodník ve V. Zemřel r. 1805, zanechav na tu dobu značné jmění 12.000 fl. k. m., které odkázal obci na její potřeby a na lidumilné účely.

Část jeho jmění, uložena jako nadace, vynáší obci úroků ročně 350 Kč, které jsou každého 1. července od zemské polit. správy obci vypláceny. Mimo to dostávají 2 děti volyňských židovských občanů polotetně (v lednu a v červenci) částku úroků z nadace. Podmínkou však je, že částku tu mohou dostati jen ty děti, jejich rodiče jsou osvobozeni od školního platu.

Nadaci bylo dohromady 180. Avšak neuchovaly se všechny a ze zbylých nadací jest obci vypláceno úroků ročně 1900 Kč.

Světová válka.

Světová válka zasáhla rušivě i do našich rodinných poměrů, ač jsme byli vzdáleni od bojů.

Jako vojáci zemřeli: nadporučík inž. Gustav Fantl, Emanuel Popper, Arnošt Stern z Vlachova Březí, Beno Beck, rodnák volyňský, bydlící ve Vidni.

Pod náporem ruských vojsk r. 1914 nastala evakuace Haliče a uprchlíci dovozeni do západních částí Rakouska válkou přímo nezasažených. Tak bylo 17. listopadu 1914 umístěno ve V. a okolí (větší část ovšem ve V.) 342 uprchlíků židů a 8 katolíků z Bukoviny a východní Haliče (z Tarnobrzegu, Tarnova, Cernovic a okolí).

Ubytování byli po karanténě v pracovním sále filiálky fy Joss & Löwenstein ve V., v části bývalé školy židovské a ostatní v soukromých bytech.

Zdejší obec se všemožně přičinila, aby zmírnila jejich ubohou situaci, obstarávaje jim nejnnutnější potraviny a šatstvo, jehož nejvíce darovala fa D. Fantl.

I o duševní blaho bylo postaráno zřízením školy v místnostech bývalé židovské školy. Vyučoval p. rb. Mořic Šimko a sl. učitelka, kterou do V. delegovalo místopředsedství. Při inspekci konané p. prof. Englem dostalo se p. Šimkovi pochvalného dekretu.

Obce, v nichž usazení byli židé a kde již nejsou za dnešní doby, jsou tyto:

Cerňovice, kde bydlel Adam Kohon. Čestice, kde bydlely rodiny: Samuel Stejn, učitel v Čestících, Ignác Adler, Lederer; David Lederer, poslední žid v Čestících, odstěhoval se do Plzně.

V Čestících byla zřízena modlitebna, v níž se modlivali židé z blízkých vesnic. Čestičtí židé pohřbívání částečně ve V., částečně ve Ckyni.

Dřešínko, rodiště Davida Fantla, velkoobchodníka ve V.

Kraselov, kde bydlela rodina Weissova, Matthias Pereles, Jakub Pick, Josef Pereles, pekař, Leopold Drucker.

Nihošovice, byly bydliště Leop. Pichlera. Přechín, kde bydlel p. Klein, jehož manželka zemřela tam r. 1927.

Přechovice byly domovem pana Kohna.

Z uvedených dat pozorujeme, že židé z obvodu volyňského se stěhují do rušných měst. Památky po bývalých židovských obcích, jako hřbitovy a kostely i archivy předány do péče židovské obce ve V. (v Hosticích hřbitov, v Dubu u Vodňan hřbitov, ve Vlachově Březí hřbitov a archivy).

Vše svědčí o tom, že ž. o. volyňská rok co rok počtem upadá, a že v dohledné době stihne ji takový osud, jaký se stal údělem obcím v Hosticích, Dubu, ve Vlachově Březí a ve Ckyni.

K dějinám židů volyňských připojujeme také dějiny židů v Hosticích u V., v Dubu u Vodňan a ve Vlachově Březí, ovšem jen kuse, dle zpráv žijících osob, které v těchto obcích dosud bydlí.

Checme tím pouze doplniti obraz života židů v minulosti i přítomnosti v této krajině.

VLACHOVO BŘEZÍ.

V pamětní knize města V. B. čteme:

„Vlachobřezské ghetto neboli židovská osada stávala tu již od stáletí. Počátky sahají jistě do XVII. st. Osada založena vrchností a umístěna na panských pozemcích za městečkem při obchodní cestě prachatické. Vystavěno 12 domů do čtvrtce (č. I.—XII.) uprostřed náměstíčka; později vystavěny ještě 2 domky, na vých. straně synagoga a nepatrný špitál židovský. Po r. 1848 vystoupili ze své osady a rozšířili své obchody po městě. Později odešli do světa, čímž počet jejich se zmenšoval. Podle sčítání r. 1717 bylo tu 10 židovských rodin; r. 1826 bylo 21 rodin o 94 duších, r. 1832 zemřelo 12 židů z 96, r. 1860 bylo 112 duší a r. 1900 již jen 38.“

Dle tržové smlouvy z r. 1787 byl koupen pozemek na kostel nebo školu od držitelů velkostatků vlachobřezského knížat z Dittrichsteinu za 50 zl. r.

Místo na hřbitov darováno obci židovské od velkostatku asi před 250 lety.

Pokud bylo možno ze zápisů zjistiti, působili ve V. B. Tito rb.: Izidor Schneider do r. 1901, Julius Eisner od r. 1901—1906. Poslední rb. na smlouvu byl S. Neumann od r. 1906 do 31. srpna 1907.

Když přestala zdejší ž. o. existovati, byli přiděleni bývalí členové její k obci volyňské r. 1924. Někteří z nich bydlí v Prachaticích, kde dříve židé osazeni nebyli.

Kostelík židovský byl prodán za 6000 Kč manželům Stuchlým, s tou podmínkou, aby místo nevhodnou budovou nebylo znesvěceno.

Polovina stržené částky za kostelík byla uložena obci volyňskou, aby z úroků ze vkladu potřebné opravy hřbitova byly hrazeny.

R. 1930 jsou ve V. B. pouze 3 rodiny židovské o 7 duších, a to rodina Emila Lederera, vdova Becková a vdova Holuhová.

Na vyučování náboženství dojíždí do V. B. p. rb. Mořic Šimko z Volyně.

DUB U VODŇAN.

V této osadě bylo usazeno za starších dob pravděpodobně více židovských rodin, které si tu postavily kostel a zřídily hřbitov. Patrně i tady působily ponehlahu existenční příčiny, že počtu rodin židovských ubývalo, takže náboženská obec přestala trvati pro nedostatečný počet poplatníků. Proto bývalá náboženská obec v D. byla přivtělena r. 1906 k obci volyňské. Toho času byl ještě malý kostel, který koupil Šalomon Dux, jehož vdova tam dosud bydlí.

Tamější hřbitov židovský je dosud v dobrém stavu. Dle nápisů na zachovaných pomnicích lze stáří jeho odhadnouti na 180 let.

R. 1867 darovali tehdejší držitelé velkostatku dubského židovské obci stříbrné ozdoby na thoru. Věnování jest vryto do ozdoby a zní: „Andenken Moritz und Willi von Henikstein 1867.“

To svědčí o vážnosti, jaké se o. ž. u vrchnosti těšila. Místo pro hřbitov daroval některý z dřívějších držitelů velkostatku dubského. Hřbitov nalézá se uprostřed panského lesa a této okolnosti lze připisovati, že je dosud dobře zachován.

HOSTICE U VOLYNĚ.

Dle záznamů matričních lze souditi, že v H. u Volyně bylo usazeno dosti rodin židovských. O tom svědčí i ta okolnost, že židé hostičtí měli i svou synagogu a hřbitov. Avšak během času ubývalo existencí podmínek v této malé obci a tak nastala přirozeně emigrace. Když pak zanikly podmínky pro další trvání obce, byla tato zrušena.

Synagogu i hřbitov převzala židovská obec ve Volyni dne 30 ledna 1899. Synagoga prodána soukromníkům Izáku a Johanně Weilovým za 20 zl.; vymínila si však obec volyňská, že bude vložen do pozemkových knih servitut, že na půdorys jejím, kdyby rozbourána byla, zřízeno nebylo nic jiného nežli zahrádka, by to místo nebylo znesvěceno.

Od 3. června 1902 patří manželům Trejbalovým, kteří servitut přejali do kupní smlouvy.

Obec volyňská sice dohlíží na hřbitov, ale ohrada jeho i pomníky jsou již v takovém stavu, že nelze pomýšleti na opravu.

Jména rodin kdysi v Hosticích usazených.

Kafka, Karel Weidental, Josef Bloch, Markus Löwy Gans, učitel, Weigel, Jakub Weil, Marcus Skall, Abraham Bittermann, Leopold Kohn, Pereles, Ruben Ables, Abraham Meller, knihář, Karel Kohn, Izák Weil, Moses Bittermann, Benjamin Votický.

¹⁾ Viz „Dějiny města Volyně“ od Fr. Teplého (1903).

²⁾ To jest jako když se modlí, majice kol čela třilim šel roš a na rameni třilim šel jat. Při přísaze položili ruku na sv. rodal, t. j. Starý zákon.

³⁾ Dle testifikací s pečeti městskou židu Israelovi z r. 1637, dne 16. ledna.

⁴⁾ Vystěhoval se z Volyně r. 1912 do Spojených států severoamerických.

⁵⁾ Od r. 1924, kdy V. B. přivtěleno k Volyni.

⁶⁾ Koncem 18. stol. působil ve Volyni jako rabin Moses Löwitoch, z jehož potomků je rodina Viléma Löwitocha, velkoobchodníka obilím, nynějšího starosty.

Dějiny Židů ve Voticích.

Zpracoval

MUDr. Vilém Klein, Praha.

V kotlině, romanticky lemované lesnatými stráněmi, rozkládá se město Votice. Před 13. stol. nebylo v těchto místech po nějaké osadě ani památky. Rozsáhlými lesy táhla se jediné zemská cesta (nynější státní silnice), spojující Prahu s jižními Čechami a s cizinou.

Židovské město

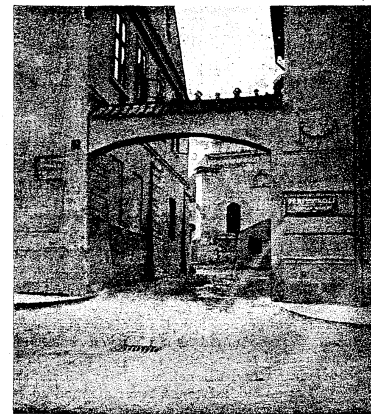
Byla nepostradatelná pro všechny obchod, dopravu i pro válečnictví. Proto byla i tolikerým svědkem výpravných tažení v husitských válkách i ve válce třicetileté a svědkem všech utrpení, jež město stihla. Její směr městem byl poněkud jiný nežli dnes. Nejstarší směr: z Bystřice okolo Tožice, Zahradnice, skrze Olbramovic, k mlýnu Kramperovu, Městečko, Mladoušov, přes potok Bystrý, okolo „Hamburku“, okolo hotelu „Modrá hvězda“, přes náměstí okolo kláštera, na Polský vrch, Hostišovem k Oldřichovci, Milčinu na Borotín, podél potoka Tismenice na Tábor. Pozdější směr (1749): z Olbramovic k Srbicům, nad Pinglem okolo nynější pily Vrzalovy (je dosud znáta starou cestu). Směr od r. 1843: z náměstí nynější ulici Tábořskou (dříve zvanou Farní) a Opalím na Hostišov. Stará silnice na Polský vrch ponechána pro okresní silnici, kterou od Polského vrchu stavěli r. 1840 na Smilkov. Nynější Pražská ulice nebyvala a silnice tímto směrem vedla nejspíše teprve od r. 1843.

Kdy byly V. založeny, určitě nevíme. Snad se tak stalo v druhé polovině XIII. stol. Zakladatelem se jmenuje rytíř Ota, který se pak psal „z Otice“. První z rytířů Otických je znám Aleš z Otice, který založil farní kostel sv. Václava kolem r. 1350. Stavbou dalších domků rozšířila se původní malá osada votická „Podhradí“, kde ve skupině domků bydleli blavně farní, od hradu (východně a jižně ode dvora a pivovaru) směrem západním a stala se městečkem, jež poddáno bylo rytířům z Otice. Patřily tedy V. mezi „šosovní“ města. Tak se jmenovala města a městečka, která byla sice poddánská čili robotní, ale stála pod ochranou

svých pánů. (Slovo „šosovní“ pochází z německého „Schutz“ = ochrana.)

Kdy ž. i d. m. e. s. t. o. povstalo, také nelze určit, musilo však již v 14. stol., kdy se římsí katolíci od jinovců lišili, jen nějaký ten domeček při pražsko-linecké silnici, zvláště za městem, vykazovati. Snášenlivost náboženská utrakvistů proti jinovcům přilákala množství Židů do okolí města Hory Tábor a tak nalézáme v 15. stol. ve V. počet Židů, kteří se po městě a v ulici Kouřimské (nyní Tábořské) v domech 12, 75 (Urbáňské dům) a 76 (Rosolův dům) usazovali. Jich počet rostl tak, že již v r. 1538 ve V. znamenitou obec působili, školu modlitební a křchov svůj měli, kdy dle „staré Památkův knihy“¹⁾ města V. Adam Švec prodal za bradu (na jiném místě se mluví o louce) Židům votickým, která jest u rybníka pod Vápenkou ke hřbitovu. Bývalý soudní adjunkt Jakubička ve svých spisech „Děje a místopis okresu Votického“ (rukopis v majetku města Votic) je toho mínění, že židé votičtí, i tudíž načeraďští a hořepečičtí, tu louku koupili k rozšíření stávajícího již staršího hřbitova, čím chce dokázat i větší stáří o. ž. ve V.

Že ve V. bydlelo již v té době více Židů, vysvitá též z krátkého extraktu²⁾, z výtazku, co odváděli žid. starší v Praze na různých hlavních daních od Židů venkovských do komory české, v kterých městech a osadách Židů se zdržují, kolik jich poriznu se tau

Dolejší brána mezi domy č. II. a III.

nalézalo a ke zdanění popsáno bylo. Bylo jich v r. 1570 napočteno 12½ osob. Poněvadž „suma všech ku zdanění sepsaných osob“ obnášela 413 osob. ie vidno, že

704

705